

I FASTE MED BOT, BØNN OG ALMISSE

Kjære brødre og søstre i Kristus

Fra før navlestrengen vår ble kuttet, har mye av vår tid og oppmerksomhet vært knyttet til det stedet der navlestrengen vår engang var festet. Den kjensgjerningen støttes av den menneskelige erfaringen og i Den Hellige Skrift.

Fastetiden er tiden for øvelse: å trene på å heve blikket bort fra vår egen navle. Fastetiden er tiden på å trene på å feste blikket på Herren Jesus Kristus: Hans bud. Hans lidelse. Hans død. Ikke for sin egen, men for VÅR skyld.

Evangelieteksten forteller oss at det store ego fotfølger oss helt inn til vår hjertets egen helligdom. Derfor sier Herren Jesus:

Pass dere for å gjøre gode gjerninger for øynene på folk, for å bli sett av dem...: hyklerne som liker å stå i synagogene og på gatehjørnene og be for å vise seg for folk... og som sette opp en dyster mine når de faster.

Hyklerin bærer maske. Han skjuler sitt egentlige jeg bak en fin og from fasade. Han har fokus fast festet på seg selv, og får lønn for strevet: ”jordiske skatter, hvor møll og mark ødelegger, og hvor typer bryter inn og stjeler.”

Som kristne skal vi ha fokus festet på Herren Kristus, noe som også har sin lønn: “Men dere skal samle skatter i himmelen, der verken møll eller mark ødelegger og tyver ikke bryter inn og stjeler. For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.”

Som en dyktig lege skriver Kirken ut **den rette medisinen** for å blikket vårt, og om mulig helbrede oss fra grunnsvakheten vi bærer med oss. Denne medisinen heter bot, bønn, faste og almisser.

Boten er remediet for å rydde opp, og å skaffe et godt forhold mellom det ytre og indre. Den hellige skrift og Kirkens sjelesorgspraksis, er det en sunn balanse mellom ytre ritual og indre ydmykhet, den fromhet som rettes mot Gud og den som blir våre medmennesker til del. Hvilket budskap var det ikke profeten Jesaja fikk av Herren:

Når dere brer hendene ut, skjuler jeg øynene for dere; hvor mye dere enn ber, hører jeg ikke. Hendene deres er fulle av blod... Vask dere, gjør dere rene! Få de onde gjerningene bort fra mine øyne! Hold opp med å gjøre ond, lær å gjøre det

gode

I **boten**, kalt skriftemålets eller forsoningens sakrament, gir jeg Gud mulighet til å gjenskape balansen i livet mitt.

Gjennom **bønnen og lesningen** av Guds ord og god, åndelig litteratur, flyttes blikket fra egen navle og mot Gud og Hans gjerning i, ved og med Herren Jesus Kristus. Av Ham selv lærer vi bønnen: ”*Fader, ikke skje som jeg vil, men som du vil.*”

Ved å avstå fra noe vi holder godt å viktig, lærer vi kan hende finnes noe bedre og viktigere. Gjennom **faste** lærer sjelen seg å avstå fra godt for å oppnå noe enda bedre.

Men fordi vi i vår svakhet raskt faller i fristelse til å se mot egen navle igjen, har vi fått **budet om å dele** materielle goder – av godhet og kjærlighetens gavmildhet, og ikke av kjølig beregning. ”*Når du gir en gave, la ikke din venstre hånd vite hva din høyre gjør.*” Dette kan kalles å være hellig distré.

Målet med medisineringen er at vi skal bli friske. Det er ikke sikkert en fullstendig helbredelse inntreffer så lenge vi lever på jorden (noe som bare er helgenene til del). Men med Guds nåde og hjelp og helgenes forbønn, kan vi kanskje bli bedre reflekser av Herren selv, og den himmel som er målet vårt.

Til ære for Faderen og Sønnen og Helligånden, som var, er og blir den ene sanne Gud fra evighet og til evighet.

Fr Erik Andreas, Askeonsdag